

Sygn. akt: I C 1150/19 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2020 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2020 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 1150/19

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przeciwko pozwanej A. K. pozew o zapłatę kwoty 1331,49 zł. wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

oraz o zasądzenie kosztów procesu, do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona pozwem należność wynika z umowy pożyczki zawartej w dniu 24 czerwca 2019 roku na okres 30 dni, gdzie pierwotną kwotą kapitału było 1.000 zł. Warunki zawarcia umowy pożyczki określała umowa pożyczki, ponadto pożyczkobiorca wraz z umową otrzymał formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumpcyjnego, umowę ramową pożyczki, tabelę opłat i prowizji oraz formularz odstąpienia. Zgodnie z warunkami udzielenia pożyczki, zawartymi w umowie, pożyczkobiorca zobowiązał się do zapłaty kwoty pożyczki, która pierwotnie, oprócz kapitału składała się także z prowizji pożyczki w wysokości 272,82 zł oraz odsetek kapitałowych od kwoty udzielonej pożyczki za okres 30 dni w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych, które zgodnie z umową stanowią odsetki maksymalne w rozumieniu art. 359 § 2¹ k.c., ustalonych na kwotę 8,22 zł.

Powód podkreślał, że należności te nie przekraczały dopuszczalnego przez ustawę o kredycie konsumenckim wynagrodzenia za korzystanie z kapitału, na które składały się pozaodsetkowe koszty kredytu oraz odsetki kapitałowe. Zdaniem powoda z uwagi na fakt, że pożyczkobiorca nie wywiązał się ze spłaty zobowiązania należy doliczyć kwotę skapitalizowanych odsetek od nieterminowej płatności od kwoty udzielonej pożyczki powiększonej o kwotę prowizji w wysokości 50,45 zł za okres od 25 lipca 2019 roku do dnia poprzedzającego wniesienia pozwu. Powód wywodził, że odsetki od nieterminowej płatności zgodnie z umową stanowią odsetki maksymalne w rozumieniu art. 481 § 2¹ k.c.

Wyjaśniono również, że umowa pożyczki zawarta została za pomocą środków porozumiewania się na odległość, poprzez zarejestrowanie konta pożyczkobiorcy na stronie internetowej pośrednika kredytowego (...) spółka z o.o., wykonującego na rzecz pożyczkodawcy niektóre czynności faktyczne. W celu złożenia po raz pierwszy wniosku o pożyczkę pożyczkodawca wymagał od pożyczkobiorcy zarejestrowania konta użytkownika na stronie internetowej pośrednika www.smartpożyczka.pl, poprzez prawidłowe wypełnienie formularza internetowego i udostępnienie pożyczkodawcy danych osobowych, w tym numeru rachunku bankowego, na który miała zostać przelana udzielona pożyczka. Rachunek bankowy przyszłego pożyczkobiorcy na etapie rozpatrywania wniosku weryfikowany był za pomocą usługi Instalator, Kontomatik lub przelewu kwoty 0,01 zł na rachunek bankowy pożyczkodawcy. Każdy z tych sposobów w równym stopniu służył do weryfikacji danych (numery rachunku, danych osobowych posiadacza rachunku). Po utworzeniu konta klienta pożyczkodawca weryfikował prawdziwość danych pożyczkobiorcy, który również wskazywał wnioskowaną kwotę pożyczki. Poprawna weryfikacja danych była warunkiem koniecznym udzielenia pożyczki. Potwierdzenie zawarcia umowy oraz akceptacja jej warunków były realizowane poprzez logowanie się pożyczkobiorcy na swoje konto na stronie internetowej pożyczkodawcy i wybór odpowiedniej oferty. Powód podkreślał, że pożyczkodawca wykonał swoje zobowiązanie wynikające z zawartej umowy pożyczki poprzez przekazanie zawnioskowanej kwoty zgodnie z jej warunkami. Wobec braku zwrotu pożyczki w oznaczonym w treści umowy terminie pożyczkodawca skierował do pozwanej pisemne zawiadomienie o aktualnym stanie zadłużenia, które nie wywarło skutku w postaci zapłaty zadłużenia.

Powód wywodził swoją legitymację czynną, powołując się na umowę z dnia 1 września 2019 roku sprzedaży wierzytelności sygnatura IA/06/2019/2, której przedmiotem była przysługująca spółce (...) spółka z o.o. będącej pożyczkodawcą, wierzytelność względem strony pozwanej na rzecz D. W. OU. Następnie w dniu 10 października 2019 roku D. W. OU zawarła z powodem umowę cesji, na mocy której (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. stała się następcą prawnym, a tym samym uprawnionym do występowania z wszelkimi roszczeniami przysługującymi temu cedentowi względem strony pozwanej.

Sąd Rejonowy w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i postanowieniem z dnia 27 listopada 2019 przekazał sprawę do rozpoznania do Sądu Rejonowego w Człuchowie

W piśmie z dnia 7 stycznia 2020 roku powód wnosił o dopuszczenie dowodu z wydruku umowy pożyczki nr (...) oraz umowy ramowej nr (...) z dnia 10 kwietnia 2019 r.. Wskazał, iż wierzytelności powstałe w związku z zawarciem tych umów były podstawą zawarcia umowy pożyczki refinansującej na podstawie której doszło do powstania wierzytelności dochodzonej w niniejszym postępowaniu. Podkreślał, że umowa będąca podstawą niniejszego powództwa została zawarta zgodnie z par 6 umowy ramowej.

Pozwana A. K., pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawiła się na rozprawie wyznaczonej w sprawie, nie złożyła odpowiedzi na pozew ani żadnych wyjaśnień, nie żądała też przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pożyczkodawcy T. spółka z o.o. z siedzibą w B. oraz A. (...) spółka z .o.o. z siedziba w B., wykorzystując środki komunikacji elektronicznej na odległość, świadczyli usługi polegające na udzielaniu pożyczek na odległość. Oba podmioty przy udzielaniu pożyczek wykorzystywali usługi pośrednika (...) spółka z o.o.

dowód: wydruk ramowych umów pożyczki k. 33-41

Pozwana A. K. zawarła umowę ramową pożyczki w dniu 10 kwietnia 2019 r. nr (...) z ww. T. sp z o.o. w B.. Pozwana zawarła również umowę ramową pożyczki w dniu 24 czerwca 2019 r. z ww. (...) sp. z o.o. .

Na podstawie ww. umów, zgodnie z § 1 pkt 26 obie umowy mogły stanowić podstawę do zawierania umów pożyczek. Zgodnie z § 1 pkt 27 umów, refinansowanie pożyczki oznacza spłatę pożyczki krótkoterminowej, udzielonej uprzednio pożyczkobiorcy przez podmiot współpracujący z pośrednikiem, w wyniku której powstaje nowy stosunek zobowiązaniowy pomiędzy pożyczkobiorcą a pożyczkodawcą uregulowany postanowieniami umowy pożyczki refinansującej. Zgodnie z § 6 pożyczka refinansująca udzielana jest na wniosek pożyczkobiorcy, który może złożyć wniosek o udzielenie pożyczki refinansującej za pośrednictwem profilu klienta.

dowód: wydruk ramowych umów pożyczki k. 33-38

Pozwana wskazana jest także jako strona umów pożyczek refinansujących z dnia 10 kwietnia 2019 r. nr (...) oraz z dnia 24 czerwca 2019 r. nr (...). Obie umowy dotyczą kwoty pożyczki refinansującej udzielonej pożyczkobiorcy w kwocie 1281,04 zł. Jako pożyczkodawca w umowie z dnia 10 kwietnia 2019 r. wskazana jest T. sp z o.o., a w umowie z dnia 24 czerwca 2019 r. A. (...)sp z o.o. Zgodnie z § 2 pkt 2 umowy refinansującej na podstawie przedmiotowej umowy pożyczkodawca spłaca pożyczkę udzieloną pożyczkobiorcy przez podmiot współpracujący z pośrednikiem. Spłata pożyczki obejmuje spłatę kwoty pożyczki wraz z prowizją należnymi podmiotowi współpracującemu z pośrednikiem.

dowód: wydruk ramowych umów pożyczki k. 33-41

Sąd zważył co następuje

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługuje na uwzględnienie.

Z uwagi na fakt, iż pozwana nie stawiała się na żadnym posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedziała się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu, stosownie do treści art. 339 k.p.c. uzasadnione było wydanie wyroku zaocznego. Wyrok zaoczny stwarza zagrożenie dla tzw. zasady prawdy materialnej, dlatego też przy jego wydawaniu należy zachować szczególną ostrożność. Zgodnie bowiem z art. 339 § 2 k.p.c., sąd dysponuje jedynie przedstawionymi przez powoda okolicznościami faktycznymi i może uznać je za zgodne z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego, jeżeli nie budzą one uzasadnionych wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wprawdzie powyższe uregulowanie zawiera domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda w zakresie okoliczności faktycznych, które to zastępuje postępowanie dowodowe, jednakże ma to miejsce jedynie, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972, z. 7-8, poz. 150). Niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (vide wyrok SN z dnia 20 października 1998 r., I CKU 85/98, Lex nr 1216211).

W związku z powyższym Sąd może a nie musi uznać okoliczności przytoczonych przez powoda za prawdziwe. Ponadto przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych, nie zwalnia sądu od obowiązku rozważenia czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądanie pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza przepisów prawa. Podkreślić należy, że na Sądzie ciąży obowiązek dokonania prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu. Ponadto niezależnie jednak od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny bowiem wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zaistniały przesłanki budzące wątpliwości co do stron umowy będącej podstawą przedmiotowych roszczeń. Wskazać należy, że powód pierwotnie w pozwie powoływał się na umowę pożyczki z dnia 24 czerwca 2019 r., gdzie pierwotną kwotą kapitału było 1000 zł. W piśmie z dnia 7 stycznia 2020 r. powód wskazał, że do powstania wierzytelności dochodzonej pozwem doszło na podstawie pożyczki refinansującej, której podstawą była umowa pożyczki nr (...) oraz umowa ramowa nr (...) z dnia 10 kwietnia 2019 r. W związku z powyższym w ocenie Sądu z powodu lakoniczności pozwu, wystąpiły niejasności, albowiem Sąd powziął wątpliwości co do umowy, która ma być podstawą niniejszego powództwa, a które obliżowały Sąd do przeanalizowania materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Podkreślenia wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanej, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

W myśl przepisu art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej ilości. Istotą zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki jest przeniesienie przez pożyczkodawcę jej przedmiotu na własność pożyczkobiorcy. W związku z powyższym obowiązek zwrotu powstaje tylko wówczas gdy przedmiot pożyczki zostanie wydany pożyczkobiorcy.

Powód wywodząc w niniejszej roszczenie o zapłatę kwoty 1331,49 zł w zakresie jego podstawy faktycznej podawał, iż dnia 24 czerwca 2019 r. doszło do zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki gdzie kwotą kapitału było 1000 zł., a zgodnie z warunkami udzielania pożyczki pożyczkobiorca zobowiązał się zwrócić oprócz kapitału także prowizję wysokości 272,82 zł., oraz odsetki kapitałowe od kwoty udzielonej pożyczki za okres 30 dni tj kwoty 8,22 zł.

Do materiału dowodowego zgłoszono umowę ramową pożyczki z dnia **10 kwietnia 2019** r.o nr (...) zawartą pomiędzy T. sp z o.o. w B., dla której usługi pośrednictwa świadczy (...) sp. z o.o z siedzibą w B. a pozwaną (dowód: umowa 33-35), umowę pożyczki refinansującej nr (...) z dnia **10 kwietnia 2019**, r. (dowód:/ umowa k. 41-42), ramową umowę pożyczki z dnia **24 czerwca 2019** r. nr (...) zawartą pomiędzy pozwaną a (...) sp. z o.o. dla której usługi pośrednictwa świadczy również (...) sp. z o.o z siedzibą w B. (dowód: umowa k. 36-380) oraz umowę pożyczki refinansującej z dnia **24 czerwca 2019** r. nr (...) (dowód: umowa k. 39-40).

W związku z powyższym należy wskazać, że według powoda pozwana A. K. zawarła dwie umowy ramowe pożyczki jedną z dnia 10 kwietnia 2019 r. z T. sp z o.o.w B., dla której usługi pośrednictwa świadczy (...) sp. z o.o z siedzibą w B., a drugą z dnia 24 czerwca 2019 r. z (...) sp. z o.o. dla której usługi pośrednictwa świadczy również (...) sp. z o.o z siedzibą w B.. Zgodnie z § 1 pkt 26 umów, ramowa umowa pożyczki oznacza umowę, która stanowi podstawę zawierania umów pożyczek i jednocześnie stanowi integralną ich część. Zgodnie z pkt 27 refinansowanie pożyczki oznacza spłatę pożyczki krótkoterminowej, udzielonej uprzednio pożyczkobiorcy przez podmiot współpracujący z pośrednikiem, w wyniku której powstaje nowy stosunek zobowiązaniowy pomiędzy pożyczkobiorcą a pożyczkodawcą uregulowany postanowieniami umowy pożyczki refinansującej. Powód przedłożył również dwie ww. umowy pożyczki refinansującej z dnia 10 kwietnia 2019 r. oraz 24 czerwca 2019 r. Obie umowy dotyczą kwoty pożyczki refinansującej udzielonej pożyczkobiorcy w kwocie 1281,04 zł. Zgodnie z § 2 pkt 2 umowy refinansującej na podstawie przedmiotowych umów pożyczkodawca spłaca pożyczkę udzieloną pożyczkobiorcy przez podmiot współpracujący z pośrednikiem. Spłata pożyczki obejmuje spłatę kwoty pożyczki wraz z prowizją należnymi podmiotowi współpracującemu z pośrednikiem. W umowie z dnia 10 kwietnia jako podmiot na rzecz którego dokonany ma być przelew kwoty pożyczki refinansującej (podmiot współpracujący z pośrednikiem) wskazano (...) sp. z o.o., a w umowie z dnia 24 czerwca 2020 r. wskazano

(...) sp. z o.o. W związku z powyższym z umów wynika że w dniu 10 kwietnia 2019 r. (...) sp. z o.o. spłacała (...) sp. z o.o., a w czerwcu 2019 r. odwrotnie Arena spłacała T. sp z o.o. Przedmiot umowy jest taki sam tj kwota 1281,04 zł.

Podkreślić należy, że powód w pozwie wskazywał, że podstawą roszczenia jest umowa pożyczki z 24 czerwca 2019 r., gdzie pierwotną kwota kapitału była kwota 1000 zł, z pisma z dnia 7 stycznia 2020 r., wynika że umowa ta była umową pożyczki refinansującej pożyczkę nr (...). Z umowy przedłożonej przez powoda wynika, że jej przedmiotem była kwota 1281,04, a nie jak twierdzi powód w pozwie 1000 zł. Nadmienić należy, że obie umowy pożyczki zarówno z dnia 10 kwietnia 2019 r. jak i 24 czerwca 2019 r. mają prawie identyczną treść, z wyjątkiem daty i strony pożyczkodawcy, oraz odmienne wskazano podmiot współpracujący z pośrednikiem. Z umów tych wynika (§ 2 pkt 2), że na podstawie przedmiotowej umowy pożyczkodawca spłaca pożyczkę udzieloną pożyczkobiorcy przez podmiot współpracujący z pośrednikiem. Spłata pożyczki obejmuje spłatę kwoty pożyczki wraz z prowizją należnymi podmiotowi współpracującemu z pośrednikiem. Brak jest szczegółowych informacji dotyczących jakiej umowy konkretnie umowa refinansująca dotyczy. Ww. obie umowy dotyczą wzajemnego przelania środków finansowych. Biorąc pod uwagę oświadczenia powoda zawarte w pozwie, że dochodzone roszczenie dotyczy umowy gdzie kwotą kapitału była kwota 1000 zł., to trudno ustalić czy to konkretnie na podstawie powołanych się przez powoda umów ta umowa jest podstawą roszczenia. Podkreślić również należy, że powód nie wykazał aby jakkolwiek przedmiot umowy został wydany tj że jakkolwiek kwotę wypłacono pozwanej bądź na jej wniosek jakkolwiek kwotę przelano na rachunek bankowy innego podmiotu. Powód przede wszystkim nie wykazał aby pożyczkodawca przeniósł na własność pozwanej lub na jej wniosek innemu podmiotowi, przedmiot pożyczki, a tym samym brak jest podstaw do uznania, że po stronie pozwanej powstał obowiązek do zwrotu przedmiotu świadczenia. Brak jest wniosku pozwanej dotyczącego udzielenia pożyczki refinansującej (por. § 6 ramowej umowy pożyczki).

Wprawdzie przedłożono wydruk transakcji M2298-40452 z dnia 24 czerwca 2019 r. , dotyczącej kwoty 304,33 zł. jako refinansowanie pożyczki nr (...) (dowód: wydruk k. 46) jednakże trudno ustalić czego ta kwota dotyczy.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, że jakkolwiek kwotę wypłacono pozwanej, ani że – zgodnie z zapisem § 1 umowy pożyczki, przelano ją na rachunek bankowy, należący do innego podmiotu, albowiem z przedłożonych umów wynika, że dwa podmioty współpracujące mają dokonać przelewu sobie wzajemnie środków finansowych w wysokości 1281,04 zł. Powód nie wykazał w jakikolwiek sposób, aby pozwana złożyła wniosek o udzielenie pożyczki refinansującej. Brak dowodu, że wydruki dołączone do pozwu związane z są z pożyczką o której mowa w pozwie.

Podkreślić należy, że powodowa spółka powołuje się na przelanie środków w dniu 10 kwietnia 2019 r. przez (...) sp. z o.o. na rzecz (...) sp. z o.o., a w czerwcu 2019 r., odwrotnie Arena na rzecz T. sp z o.o. Przedmiot umowy jest taki sam tj kwota 1281,04 zł. Brak dowodów potwierdzających ww. okoliczności.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa na poparcie swojego żądania nie przedłożyła żadnych dowodów, wykazujących zasadność dochodzonych przedmiotowych wierzytelności. Sąd nie był w stanie ustalić czy doszło do powstania przedmiotowej wierzytelności i w jakiej wysokości. Biorąc pod uwagę, że powód nie udowodnił, przytoczonych w pozwie okoliczności, brak było podstaw do uwzględnienia żądania i zasadnym było oddalić powództwo.